

INTERNATIONAL JUDICIAL COOPERATION THROUGH INTERPOL PRISMA

Ivan Anane

Assoc. Prof., PhD, "Ovidius" University of Constanța

Abstract: International cooperation at the level of law enforcement agencies is becoming an essential element. Transnational organized crime has become a risk element for democratic states, human rights and economic reform in recent years. The international community is confronted with serious threats to world security and order, with new forms of criminality, especially in its organized aspect. Criminal organizations have the capacity to develop in the uncertain context of the transition economy, and open borders, training markets, and new technology help these organizations expand their sphere of criminal activity. Organized crime directly targets objectives whose implementation seriously affects national security, as clandestine networks act systematically, fully conspired, aiming to control and add to dependency through corruption, blackmail and violence State-level decision-making. The main objective pursued by INTERPOL is to create a framework in which national police authorities cooperate in order to repress and combat criminality in a more general way.

Keywords: cooperation, criminality, organized crime, attributions, principles.

Introducere. În acest mileniu, mai mult ca oricând, comunitatea internațională este confruntată cu amenințări grave la adresa securității și ordinii mondiale, cu noi forme de manifestare a criminalității, mai ales sub aspectul său organizat¹.

Schimbările politice importante intervenite în Sud-Estul Europei și pe plan internațional au produs modificări majore în sistemele sociale și economice din multe state. Criminalitatea transfrontalieră în Sud-Estul Europei a evoluat semnificativ reușind să depășească granițele naționale ale statelor din regiune, iar lupta împotriva acestui fenomen numai la nivel național își dovedește limitele, fapt pentru care cooperarea internațională la nivelul agențiilor de aplicare a legii devine un element esențial². Infraționalitatea organizată transnațională a devenit un element de risc pentru statele democratice, pentru drepturile omului și reforma economică din ultimii ani.

Accentuarea interdependențelor multiple dintre state, globalizarea și liberalizarea schimburilor de orice fel – de la cele comerciale la cele informaționale – fac tot mai dificilă o disociere într-un mediu globalizat, în care riscurile interne și externe se pot genera și potența reciproc.³

Cu toate că liberalizarea este un factor esențial pentru succesul tranziției, ea creează, totodată, un climat fertil pentru activitățile economice ilicite, în cazul în care nu se iau măsuri de prevenire și combatere.

Organizațiile criminale au capacitatea de a se dezvolta în contextul nesigur al economiei în

¹ Gheorghe Lucian, Rapotan Adrian - *Agenții și organisme europene implicate în cooperarea judiciară și prevenirea criminalității*, la Congresul de Științe Penale, organizat de Asociația Română de Științe Penale și Universitatea Andrei Șaguna, p.69-77, 2006

² Buzescu Gheorghe - *Tratate și convenții internaționale privind aplicarea legii penale în timp*, Editura SITECH, Craiova, 2016, pag.100.

³ Mihai-Gheorghe Stoica, Constantin-Cristian Cătuși – *Cooperarea polițienească internațională în România*, Editura Paper Print Invest, București, 2006, pag. 47.

tranziție, iar granițele deschise, piețele în formare și noua tehnologie ajută aceste organizații să-și extindă sfera activităților criminale.

Crima organizată se află tot mai mult în atenția opiniei publice, a guvernelor naționale și a organizațiilor internaționale considerând acest fenomen ca pe o amenințare la adresa securității și ordinii naționale și internaționale. Dacă progresele tehnologice și creșterea fără precedent a investițiilor și tranzacțiilor internaționale și-au adus o contribuție importantă la extinderea fenomenului globalizării și au condus la schimbarea contextului de activitate al lumii afacerilor și al statelor, aceste progrese au deschis, încă, și perspective tentante pentru activitățile infracționale organizate.

Drepturile și libertățile fundamentale sunt puse în pericol de fiecare dată când un cetățean devine victimă a criminalității.

Criminalitatea generează teamă în rândul populației, slăbește încrederea acesteia în autorități și în capacitatea lor de a se implica activ în dezvoltarea economică a statului⁴.

Multe țări în curs de dezvoltare și în tranziție descoperă oportunități majore în economia globală și își liberalizează rapid piețele financiare, eliminând barierele comerciale și curțând investitorii străini, însă acest proces creează, în mod invariabil, un vid legislativ pe care grupurile criminale organizate îl pot exploata cu ușurință.

Conștientizarea acestei amenințări crescânde reclamă atenția și efortul concentrat al tuturor statelor, care trebuie să găsească soluțiile optime de cooperare și alocare a mijloacelor și resurselor necesare pentru a o putea preveni și combate eficient.

Crima organizată vizează, în mod direct, obiective a căror realizare afectează grav securitatea națională, deoarece rețelele clandestine acționează sistematic, deplin conspirat, urmărind să controleze și să pună în dependență, prin corupție, șantaj și violență, actul decizional la nivel statal.⁵

Organizația internațională de poliție criminală – INTERPOL. Cu sediul la Lyon în Franța, este cea mai mare organizație polițienească din lume. În glumă este denumită „Organizația Națiunilor Unite a Poliției”. Creată în 1923 pentru a facilita urmărirea infractorilor care traversau frontierele naționale, Interpolul numără astăzi 190 de țări membre de pe cinci continente, acordând sprijin și asistență tuturor organizațiilor, autorităților și serviciilor publice a căror misiune constă în prevenirea și combaterea criminalității internaționale. Interpolul oferă trei servicii importante: un sistem global unic de comunicații polițienești, o întregă gamă de baze de date cu caracter polițienesc și un suport proactiv pentru operațiunile polițienești desfășurate în toată lumea.

Actualul statut al organizației cuprinde o serie de prevederi, care reliefează trăsăturile distincte ale unei organizații internaționale importante, cu activități și obiective specifice. Organizația este concepută pe scheletul cadru al organizațiilor internaționale, având o serie de documente fundamentale cum sunt: statutul INTERPOL, care cuprinde 50 de articole; Regulamentul general de funcționare a organizației; Regulamentul financiar; Doctrina de funcționare a Birourilor Centrale Naționale și Regulamentul radio-comunicațiilor de poliție.

Obiectivele (scopurile) acestei organizații internaționale de cooperare sunt definite în Art. 2 din statut astfel:⁶

a) Asigurarea și dezvoltarea celei mai largi asistențe reciproce a tuturor autorităților de poliție criminală, în cadrul legilor existente în fiecare țară și în spiritul Declarației Universale a Drepturilor Omului;

b) Stabilirea și dezvoltarea tuturor instituțiilor capabile să contribuie în mod eficace la prevenirea și reprimarea infracțiunilor de drept comun.

⁴ Gheorghe Lucian, Rapotan Adrian - *Agenții și organisme europene implicate în cooperarea judiciară și prevenirea criminalității*, la Congresul de Științe Penale, organizat de Asociația Română de Științe Penale și Universitatea Andrei Șaguna, p.69-77, 2006

⁵ Stoica Mihai Gh., Cătuși C-tin Cristian – *Cooperarea polițienească internațională în România*, Editura Paper Print Invest, București, 2006, pag. 50.

⁶ Art.2 din Statutul OIPC Interpol.

Limitele de acțiune ale INTERPOL sunt stabilite în Art. 3 din statut astfel: „Orice activitate sau intervenție în probleme sau cazuri care prezintă un caracter politic, militar, religios sau rasial este în mod riguros interzisă organizației”.

Potrivit Art. 3 din Statutul Organizației sunt considerate ca infracțiuni politice faptele care în funcție de circumstanță prezintă un caracter politic chiar dacă legislația unei țări o califică ca fiind o faptă de drept comun. Din lectura celor două articole ale statutului INTERPOL rezultă că obiectivul principal urmărit de această organizație este crearea cadrului propice în care autoritățile de poliție naționale să coopereze pentru reprimarea și combaterea cu eficacitate mai mare a criminalității de drept comun.⁷

Conform unei opinii exprimate în literatura de specialitate INTERPOL este o organizație neguvernamentală având ca membre organe de poliție din numeroase state de pe cele cinci continente.⁸

INTERPOL este compusă din două categorii de organe:

a) Organe reprezentative (deliberative) care se reunesc periodic pentru a delibera, respectiv Adunarea Generală și Comitetul Executiv;

b) Organe tehnice permanente, care asigură funcționarea continuă a cooperării și pun în practică hotărârile organelor deliberative, respectiv Secretariatul General și Birourile Centrale Naționale.

c) Organe reprezentative (deliberative)

Organe reprezentative. Adunarea Generală a INTERPOL este instituția supremă a organizației care reunește anual delegațiile oficiale ale țărilor afiliate. Sesiunile durează de obicei o săptămână, la lucrări putând lua parte în calitate de observatori și reprezentanți ai altor organizații internaționale.⁹ Adunarea Generală are o structură compusă din delegațiile statelor membre, desemnate de guvernele respective și este competentă de să decidă în toate problemele referitoare la bunul mers al organizației (direcții de acțiune, metode și mijloace ale cooperării polițienesti internaționale, strategii de luptă împotriva criminalității internaționale, programul pentru activitatea viitoare, alegerea membrilor Comitetului Executiv și a altor funcții prevăzute de statut, finanțarea etc.).¹⁰ Dezbaterile în cadrul Adunării Generale au loc pe baza unei ordini de zi propusă de Comitetul Executiv și difuzată cu cel puțin 90 de zile înainte de sesiune tuturor țărilor afiliate la organizație.

Hotărârile, rezoluțiile și recomandările Adunării Generale se adoptă prin vot, fiecărei delegații participante revenindu-i un singur vot, indiferent de mărimea ei.¹¹ Limbile de lucru ale Adunării Generale sunt: franceza, engleza, spaniola și araba, folosindu-se interpretarea simultană în toate cele patru limbi.

În conformitate cu Art. 7 din statutul organizației, fiecare stat membru trebuie să includă în delegația oficială care participă la sesiunile Adunării Generale înalți funcționari din organismele care exercită atribuții de poliție, funcționari a căror misiune pe plan național este legată de activitățile INTERPOL și anumiți specialiști în problemele înscrise pe ordinea de zi.

Comitetul Executiv este format din 13 persoane alese prin vot secret de către Adunarea Generală a Organizației. Conform prevederilor Art. 22 din Statut, Comitetul Executiv are ca atribuții punerea în aplicare a hotărârilor Adunării Generale, pregătirea ordinii de zi a acesteia, aprobarea programului de lucru și a proiectului ordinii de zi, controlarea gestiunii Secretariatului General. De regulă, Comitetul Executiv se reunește de două ori pe an. Persoanele care compun Comitetul Executiv sunt: Președintele Organizației; 3 vicepreședinți; 9 membri. Președintele

⁷C-tin Drăghici, S.Șerb, A.Ignat, A.Iacob – *Drept polițienesc*, Editura Tritonic, București, 2003, pag. 219.

⁸Dumitra Popescu și Florian Coman – *Drept internațional public*, Editura Ministerului de Interne, București, 1993, pag. 195.

⁹Gh. Pele și Ioan Hurdubaie – *Interpolul și criminalitatea internațională*, Editura Ministerului de Interne, București, 1983, pag. 13-23.

¹⁰C-tin Drăghici, S.Șerb, A.Ignat, A.Iacob – *Drept polițienesc*, Editura Tritonic, București, 2003, pag. 219-220.

¹¹ Stoica Mihai-Gheorghe și Cătuți C-tin-Cristian, *op.cit.*, pag. 60.

INTERPOL este ales pe o perioadă de patru ani. Acesta prezidează reuniunile Adunării Generale și ale Comitetului Executiv, conlucrând strâns cu Secretariatul General al Organizației. Celelalte persoane din Comitetul Executiv sunt alese pe o perioadă de trei ani. Pentru a facilita accesul cât mai multor țări la conducerea treburilor Organizației, este interzisă realegerea imediată a unei persoane în aceeași funcție. Președintele și cei 3 vicepreședinți trebuie să facă parte din continente diferite. Comitetul Executiv, conform Art. 22 din Statutul organizației, are următoarele atribuții: supraveghează executarea deciziilor Adunării Generale; pregătește ordinea de zi pentru sesiunile acesteia pe care o comunică cu 3 luni înainte statelor membre; înaintează Adunării Generale orice program de lucru sau proiect pe care îl consideră necesar; supraveghează activitatea de conducere și munca Secretariatului General al Interpol, exercitând puterile acordate de Adunarea Generală.

Organe tehnice permanente. Secretariatul General al INTERPOL este organismul administrativ și tehnic care asigură funcționarea permanentă a organizației. În fapt acest Secretariat General este o administrație internațională care nu este subordonată nici unui guvern și care acționează în numele și pentru comunitatea internațională, în lupta împotriva criminalității.¹² În conformitate cu prevederile Art. 26 din Statut, Secretariatul General are următoarele atribuții: aplică hotărârile Adunării Generale și ale Executivului; acționează ca un centru internațional de luptă împotriva criminalității de drept comun și ca un centru tehnic și de informare; asigură administrarea generală a organizației; menține legătura cu autoritățile naționale și internaționale prin intermediul Birourilor Centrale Naționale; pregătește și editează publicațiile necesare și utile pentru activitatea organizației; asigură lucrările de secretariat cu ocazia sesiunilor Adunărilor Generale, ale Comitetului Executiv și ale oricăror organisme din cadrul Interpol; menține contacte directe și constante cu președintele organizației.

Secretariatul General este condus de secretarul general al Organizației, ales de Adunarea Generală pentru o perioadă de 5 ani și care poate fi reales în aceeași funcție.¹³ Potrivit Statutului, secretarul general, primul funcționar al Organizației, este, în principiu, o personalitate având cetățenia țării în care se află sediul Secretariatului General. Secretariatul General are în structura sa patru divizii specializate:

- Divizia I Administrativă are ca atribuții principale pe cele legate de contabilitate și pregătirea bugetului, administrarea personalului și a serviciilor generale (telecomunicații, traduceri, imprimărie etc.), pregătirea Adunărilor Generale și a altor reuniuni organizate de INTERPOL.
- Divizia a II-a de legătură și informație criminală este însărcinată cu centralizarea și studierea afacerilor criminale ce impun cooperare polițienească internațională. Această divizie ține la zi documentația criminală și pe cea specializată a Organizației și este împărțită, la rândul ei, în patru subdivizii, din care primele trei sunt specializate într-un sector important al criminalității internaționale:
  - subdivizia criminalitate generală (infracțiuni împotriva persoanelor și bunurilor, terorism internațional, fonduri provenite din activități criminale, crima organizată);
  - subdivizia criminalitate economico-financiară (contrafaceri de documente de plată, falsul de monedă, escrocherii cu mijloace de plată, criminalitate ecologică și informatică);
  - subdivizia de stupefiante (lupta împotriva traficului de droguri). Fiecare din aceste subdivizii efectuează o muncă de stat-major în materie de poliție criminală. Ele însele nu întreprind nici o operațiune polițienească propriu-zisă, acestea căzând în sarcina fiecărei poliții naționale, în virtutea autorității ei suverane.

Activitatea acestor trei subdivizii se bazează pe o bogată documentație, acumulată zilnic, referitoare la infractorii internaționali și activitatea lor, pusă la dispoziție de:

- subdivizia informații criminale. Ultima subdivizie are ca sarcină tratamentul informațiilor,

¹² Ion Suceavă și Florian Coman – *Criminalitatea și organizațiile internaționale*, Editura Romcartexim, București, 1997, pag. 201.

¹³ Gh. Pele și Ioan Hurdubaie – *Interpolul și criminalitatea internațională*, Editura Ministerului de Interne, București, 1983, pag. 67-70.

destinate statelor membre, cu ajutorul tehnologiilor informatice și se compune din cinci servicii: răspunsuri la mesaje; notițe internaționale, identificare dactiloscopice; căutare automată și arhivare; unitatea de analiză a criminalității.

Această documentație, prelucrată cu mijloace informative ultramoderne, include informații operative, constituite în două fișiere (alfabetic și fonetic) completate cu alte fișiere speciale (denumirile unor vapoare suspecte, seriile pașapoartelor false, numerele de înmatriculare ale vehiculelor folosite de infractori) precum și arhive specializate care cuprind amprentele digitale decadactilare, fotografiile infractorilor internaționali și modurile lor de operare (în situația celor de o pericolozitate deosebită).

- Divizia a III-a juridică, documentare și formarea profesională realizează o serie de informări și studii privind problemele tehnice și juridice de poliție, criminologie, drept penal, prevenirea și tratamentul delincvențelor, dezvoltarea unor noi metode și tehnici ale poliției științifice, organizarea și dotarea serviciilor de poliție etc. Această divizie editează de asemenea statisticile criminale internaționale, pe baza datelor primite de la Birourile Centrale Naționale, pregătește colocviile internaționale pe diferite teme și organizează cicluri internaționale de studii cu participarea unor specialiști de renume mondial. Tot această divizie asigură editarea „Revistei Internaționale de Poliție Criminală”. Această revistă publică articole care tratează toate subiectele ce interesează munca de poliție și este editată în cele 4 limbi oficiale ale Organizației.
- Divizia a IV-a suport tehnic a fost creată pentru a răspunde necesității de informatizare a activității este compusă, la rândul ei, din două vizii: telecomunicații și informatică, având ca atribuții susținerea logistică a cooperării polițienești internaționale și folosirea celor mai avansate tehnici.

Prezentarea structurii interne a Secretariatului General al INTERPOL evidențiază că acesta constituie, în fapt, un adevărat stat-major al Organizației, a cărui menire principală este de a coordona afacerile criminale de anvergură internațională prin furnizarea, de către polițiile naționale afiliate, a unor informații operative despre infractorii internaționali, modurile lor de operare, mijloacele tehnice și de transport folosite pentru comiterea infracțiunilor.

În afară de Secretarul General, activitatea secretariatului este realizată de către personalul tehnic și administrativ, care este compus din funcționari de poliție puși la dispoziția Organizației de către Guvernele țărilor afiliate, funcționari detașați puși la dispoziție de către autoritatea de poliție din țara de origine, pentru a executa activități în numele Secretariatului General și funcționari angajați cu contract (în special tehnicieni și funcționari administrativi). Personalul Secretariatului General numără peste 300 de funcționari, angajați prin contract care desfășoară activități care nu necesită pregătire polițienească (redactori, traducători, secretare, informaticieni, funcționari de birou etc.).

Comisia de control intern a fișierelor. Adunarea Generală de la Torremolinos din octombrie 1982 a aprobat crearea unei Comisii de control compusă din 4 membrii de naționalități diferite, având ca sarcină verificarea faptului dacă datele cu caracter personal aflate în fișierele Interpolului sunt obținute și tratate conform statutului organizației și dacă sunt utilizate numai de către organele competente ale organizației, dacă sunt înregistrate numai în scopuri bine determinate, dacă sunt exacte și conservate pe timpul unei perioade limitate în condițiile fixate de organizație.¹⁴ Comisia pune la dispoziția tuturor resortisanților sau rezidenților unui stat membru lista cu fișierele ținute de organizație. La cererea lor Comisia verifică dacă datele cu conținut personal deținute de OIPC-INTERPOL corespund condițiilor amintite.

Resursele financiare ale Organizației Internaționale de Poliție Criminală INTERPOL, provin, în proporție de 95% din contribuția anuală a fiecărui stat membru.

¹⁴ C-tin Drăghici, S.Șerb, A.Iacob, A. Ignat – *Drept polițienesc*, Editura Tritonic, București, 2003, pag. 220.

Birourile Centrale Naționale. Conform Statutului organizației¹⁵ fiecare poliție națională afiliată la INTERPOL își desemnează un organism care va funcționa în țara respectivă.

Experiența practică a scos în evidență faptul că în calea cooperării internaționale există trei mari obstacole și anume: diferența dintre structurile polițienești naționale, barierele lingvistice și diversitatea sistemelor juridice ale țărilor membre.

Pentru a estompa aceste inconveniente, în fiecare stat afiliat la INTERPOL, sarcinile cooperării polițienești internaționale au fost încredințate unui serviciu permanent desemnat de autoritățile guvernamentale naționale denumit Biroul Central Național Interpol. Birourile Centrale Naționale sunt formate numai din funcționarii de poliție, din țara respectivă, care acționează întotdeauna în cadrul juridic fixat de legislația fiecărui stat membru.

Acest organ asigură cooperarea polițienească pe două planuri¹⁶:

- pe plan extern cu Secretariatul General al INTERPOL și celelalte Birouri Centrale Naționale din țările membre;
- pe plan intern, asigură cooperarea cu serviciile de poliție din țara respectivă, singurele competente, cu putere de acțiune operativă, conform legislației în vigoare.

Atribuțiile Birourilor Centrale Naționale sunt următoarele¹⁷:

- centralizarea informațiilor cu caracter polițienesc de interes internațional și a documentației interne de natură polițienească pe care le transmite către Secretariatul General și celelalte Birouri Centrale Naționale ale țărilor afiliate;
- declanșează pe teritoriul național operațiuni cu caracter polițienesc care sunt solicitate de celelalte Birouri Centrale Naționale din țările afiliate;
- primește cererile de informații, de verificări, de arestări și extrădări, transmise de Secretariatul General și de celelalte Birouri Centrale Naționale și trimite răspunsurile solicitate la acestea;
- transmite celorlalte Birouri Centrale Naționale, cererile magistraților sau ale serviciilor de poliție privitoare la arestări și extrădări în vederea executării lor în străinătate;
- coordonează acțiunile polițienești în țara respectivă, conform legislației naționale, cu privire la măsurile împotriva infractorilor internaționali;
- solicită intervenția INTERPOL pe plan internațional în probleme legate de criminalitatea statului respectiv, în special atunci când se referă la infractori care au părăsit frontierele statului respectiv;
- transmite către Secretariatul General date, studii și orice alte materiale pe care le consideră necesare.

Șeful Biroului Central Național INTERPOL, reprezintă țara sa la sesiunile Adunării Generale și pune în aplicare rezoluțiile adoptate în sesiunile acesteia.

Sistemul de lucru între INTERPOL și Birourile Centrale Naționale se desfășoară astfel¹⁸:

- Secretariatul General, la cererea unei organizații de poliție afiliate solicită relații și măsuri într-o altă țară membră cu privire la un grup, o persoană sau o infracțiune. Secretariatul General poate adresa această cerere către toate țările afiliate, numai prin Birourile Centrale Naționale;
- Un Birou Central Național poate cere prin Secretariatul General verificări de același gen la o altă organizație de poliție afiliată sau la mai multe, tot prin intermediul Biroului Central Național;
- Două organizații de poliție din statele afiliate pot cere relații pentru aceeași grupă de probleme sau persoane;

¹⁵ Art. 32 din Statutul INTERPOL.

¹⁶ Ion Suceavă și Florian Coman – *Criminalitatea și organizațiile internaționale*, Editura Romcartexim, București, 1997, pag. 218.

¹⁷ C-tin Drăghici, S.Șerb, A.Iacob, A.Ignat – *Drept polițienesc*, Editura Tritonic, București, 2003, pag. 222.

¹⁸ Ion Suceavă și Florian Coman – *Criminalitatea și organizațiile internaționale*, Editura Romcartexim, București, 1997, pag. 220-221.

- Efectuarea de verificări sau urmăriri în releu din țară în țară sub coordonarea Secretariatului General (pur tehnică, nu de dispoziție), atunci când în lucru sunt acțiuni de anvergură internațională care privesc grupuri de indivizi și persoane care parcurg cu rapiditate teritoriile mai multor țări.

Pentru studiul și lămurirea unor probleme științifice INTERPOL poate să recurgă la sprijinul unor consilieri (specialiști) desemnați de Comitetul Executiv pe o perioadă de 3 ani, din rândul unor personalități recunoscute pentru reputația lor mondială într-un anumit domeniu de activitate ce interesează organizația.

Principiile ce stau la baza cooperării polițienești internaționale¹⁹. Activitatea desfășurată de INTERPOL pentru prevenirea și reprimarea criminalității internaționale are la bază câteva principii fundamentale, a căror respectare prezintă o importanță deosebită pentru realizarea unei bune cooperări polițienești, astfel:

- Principiul respectării suveranității naționale, constituie principiul pe care se bazează toate relațiile fundamentale existente între state. Cooperarea polițienească internațională se bazează pe acțiunea reciprocă a fiecărei poliții, care în interiorul frontierelor naționale este obligată să respecte propriile legi. INTERPOL nu acționează pe teritoriul altor state, deoarece reprimarea criminalității este un atribut al organelor statului respectiv, al poliției naționale.

- Reprimarea numai a infracțiunilor de drept comun

Cooperarea polițienească internațională nu ar fi posibilă, la nivel mondial, decât în problemele care întrunesc consensul tuturor țărilor interesate. Nici o societate nu poate admite asasinatul, furtul, traficul de persoane, traficul cu mașini furate, cu opere de artă, escrocheriile, traficul de droguri, falsificarea de bancnote și traficul cu acestea, contrabanda, traficul cu armament etc. Din aceste motive cooperarea polițienească este organizată și are drept scop prevenirea și reprimarea cu eficiență maximă numai a infracțiunilor de drept comun.

- Universalitatea cooperării, în sensul că fiecare stat poate coopera cu oricare altul. Astfel, cooperarea polițienească internațională este astfel organizată încât o țară să poată coopera cu oricare alta fără a ține seama de considerații politice, geografice sau lingvistice.

- Egalitatea de tratament a tuturor țărilor membre. Este un principiu al cooperării polițienești internaționale ce decurge din egalitatea suverană a statelor. În practica organizației egalitatea de tratament se traduce prin faptul că toate țările afiliate beneficiază de servicii identice, indiferent de mărimea contribuției lor financiare la bugetul organizației.

- Caracterul extensiv al cooperării, în sensul că aceasta este deschisă tuturor autorităților polițienești naționale cu misiuni de luptă împotriva criminalității (poliție, parchet, justiție, jandarmerie, vamă, gardă financiară).

- Suplețea cooperării, respectiv evitarea oricărui formalism care ar împiedica asupra operativității și eficacității cooperării polițienești internaționale.

În conformitate cu aceste principii, această organizație nu dispune de investigatori supranaționali, de superdetectivi, care să îndeplinească misiuni operative de poliție în alte țări.

Concluzii. Cooperarea polițienească internațională presupune acțiunea coordonată a polițiilor din țările membre, atât ca furnizori cât și ca beneficiari ai informațiilor și serviciilor necesare prevenirii și combaterii criminalității.

Cooperarea internațională facilitează de asemenea contactele directe între polițiști. Astfel în cazurile deosebit de grave și complexe, se poate ivi necesitatea ca un polițist dintr-o țară să se deplaseze în altă țară pentru a-i sprijini pe colegii săi locali, având avantajul cunoașterii la perfecție a unor detalii rezultate din ancheta efectuată în propria țară. Aceste probleme de deplasare în străinătate se fac numai prin înțelegerile dintre BCN-urile țărilor interesate.

¹⁹ Gh. Pele și Ioan Hurdubaie – *Interpolul și criminalitatea internațională*, Editura Ministerului de Interne, București, 1983, pag. 23-26, în același sens Stoica Mihai – Gheorghe și Cătuți Constantin Cristian – *Cooperarea polițienească internațională în România*, Editura Paper Print Invest, București, 2006, pag. 59.

BIBLIOGRAPHY

- Gheorghe Lucian, Rapotan Adrian - *Agenții și organisme europene implicate în cooperarea judiciară și prevenirea criminalității*, la Congresul de Științe Penale, organizat de Asociația Română de Științe Penale și Universitatea Andrei Șaguna, 2006.
- Mihai-Gheorghe Stoica, Constantin-Cristian Cătuți – *Cooperarea polițienească internațională în România*, Editura Paper Print Invest, București, 2006.
- Constantin Drăghici, S. Șerb, A. Ignat, A. Iacob – *Drept polițienesc*, Editura Tritonic, București, 2003.